

[Ingerlise Koefoed]

fremlægger ikke andre alternative løsninger på en fælles planlægning i hovedstadsområdet. Kun på ét punkt foreslås en mulig ændring: det drejer sig om spørgsmålet om, hvordan hovedstadsrådets medlemmer fremtidig skal vælges.

Det er næsten lige så vanskeligt at tage stilling på grundlag af denne redegørelse, som det var at tage stilling til statsamternes fremtid på grundlag af den redegørelse, vi lige har behandlet. For også denne redegørelse er tynd og vag og ganske konform i sin konklusion. Det kunne have været spændende, hvis redegørelsen havde indeholdt nogle alternative overvejelser. Hvordan vurderer man f. eks. i dag de ideer, der i sin tid var fremme om et storamt for hele hovedstadsområdet, i forhold til hovedstadsrådet set i samvirken med København, Frederiksberg og de to hovedstadsamter? Man siger, at der er en rimelig opgavefordeling mellem amterne, kommunerne og hovedstadsrådet, men mener kommunerne og amterne mon også det? Nogle gør det, det står der i redegørelsen, nogle gør det ikke. Hvad mener de, der ikke mener, at det fungerer godt nok? Hvordan med overvejelserne om en kommunalreform i hele hovedstadsområdet, er de begravet og glemt?

Mig bekendt er der en hel del strukturproblemer, der stadig er vanskelige at løse på grund af den manglende kommunalreform og usikkerheden omkring Storkøbenhavns fremtidige struktur. Jeg kan som et enkelt eksempel nævne, at bibliotekskommissionen havde meget vanskeligt ved at planlægge den nærmere udformning af det samlede biblioteksvæsen inklusive centralbiblioteksfunktion og samarbejdet mellem folke- og forskningsbiblioteker i hovedstadsområdet, fordi man endnu afventer en kommunalreform, endnu føler sig usikker på fremtiden.

Redegørelsen skal som sagt ses som en forløber til den lovgivning, der skal revideres i 1980-81, og vi vil i SF forbeholde os vores stillingtagen til det tidspunkt. Men vi kan i hvert fald allerede i dag sige, at vi til den tid vil stille en lang række spørgsmål, som vi ikke synes vi får besvaret af denne redegørelse, en lang række spørgsmål om, hvorvidt den struktur, som man synes at ville hænge fast i, nu også er den rigtige. Kunne mange af opgaverne ikke være løst uden den mærkværdige og ret uoverskuelige tredeling: kom-

muner og amtskommuner og hovedstadsråd? Et fælles trafikråd er da i orden, men behøvede det at have en særlig administrativ regie? Fælles regionplanlægning er også i orden og fælles sygehusplanlægning, der sagtens kunne være bedre, men kunne alt det ikke være løst af kommuner og amtskommuner i fællesskab, som de rundt omkring i landet løser lignende opgaver? Er det rigtigt, at hovedstadsrådet ikke betyder en yderligere bureaukratisering og forsinkelse?

Alle disse spørgsmål vil jeg gerne have besvaret fyldestgørende, for som redegørelsen ser ud for mig, synes den først og fremmest at sige, som jeg sagde før: vi fik en lov om et hovedstadsråd, vi har et hovedstadsråd, og så må vi også hellere beholde det.

Det er sikkert, at SF, hvis det bliver vedtaget, at hovedstadsrådet fortsat skal bestå, og også, medens vi diskuterer, om det skal det, ved lovrevisionen vil stille i hvert fald ét krav: valget til hovedstadsrådet skal være direkte. Om der skal opkræves direkte skat til rådets virksomhed, føler vi os mere usikre på, det hænger meget stærkt sammen med, om man i øvrigt vil nedsætte skatteprocenten i kommuner og amtskommuner, og det tvivler vi på. Hvis det direkte valg ikke bliver gennemført, vil borgerne aldrig føle sig direkte involverede i hovedstadsrådets virksomhed og vil aldrig komme til at tage direkte stilling til dets opgaver. Nu er rådet lidt af en borgmesterklub; det ville det muligvis også blive ved direkte valg, men i så fald var det borgernes egen skyld, og det er det ikke i dag.

Dræbye (RV):

Det radikale venstre har et betydeligt medansvar for den hovedstadsordning, som blev etableret med hovedstadsrådet. Den vedtagne ordning kom ganske vist ikke på alle områder til at svare til de intentioner, som vi havde på det tidspunkt, men alligevel var det sådan, at det forslag, som blev vedtaget, i det store og hele var identisk med de forestillinger, vi gjorde os.

Når man så skal vurdere, hvorledes det er gået med denne ordning, synes jeg, at der indledningsvis kan være grund til at erklære sig enig med udvalget og ministeren i, at den i det store og hele har fungeret tilfredsstillende, og jeg skal indskrænke mig til at knytte